

Katecheza XXIV – Procesja

Wyrażenie „procesja” pochodzi od łacińskiego słowa „procedere”. Oznacza ono „podążanie”, „kroczenie w oznaczonym kierunku”. Jest to akt religijny o charakterze wspólnotowym. Procesji towarzyszą śpiewy i modlitwy, które mają formę błagalną lub formę uwielbienia.

Procesje opisane w Biblii są celebracjami, które wpisują się w historię zbawienia. Ukazują obraz pielgrzymującego ludu i są znakiem jego przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Wyjście Narodu Wybranego z niewoli jest przedstawione jako wielka procesja w kierunku Ziemi Obiecanej. Zdobywanie Jerycha (por. Joz 6, 1-16) dokonuje się podczas wielkiej „procesji Pana”. Arce, niesionej przez kapłanów, towarzyszy dźwięk trąb, a przed nią kroczy lud. Obchodzenie murów miasta przez siedem kolejnych dni ma przede wszystkim charakter błagalny. Procesja kończy się celebracją zwycięstwa Boga. Wjazd Chrystusa do Jerozolimy jest procesją, podczas której Mesjasz jest przedstawiony jako zdobywca. Wjeżdża na osiołku, ponieważ jest Królem pokornym i Sługą Pańskim. Towarzyszy jej śpiew „hosanna” oraz palmowe gałązki, będące znakiem zwycięstwa.

Procesje liturgiczne symbolizują pielgrzymowanie człowieka w kierunku nowej rzeczywistości, w kierunku nowego świata i Pana Boga. Są także znakiem obecności Pana Boga wśród swego ludu.

Procesje liturgiczne możemy podzielić na trzy grupy:

1. Procesje nawiązujące do zbawczych wydarzeń Jezusa Chrystusa: procesja w święto Ofiarowania Pańskiego (2 lutego), procesja w Niedzielę Palmową, procesja w Wigilię Paschalną, procesja w uroczystość Bożego Ciała.
2. Procesje, które są częścią innych obrzędów, np. podczas udzielania Sakramentu Chrztu Świętego.
3. Procesje w czasie sprawowania Eucharystii: procesja wejścia, procesja z Ewangeliarzem, procesja z darami, procesja komunijna.

„Procesja wejścia” na początku Mszy Świętej. Uczestniczą w niej tylko celebrans, koncelebrans i ministranci. W interpretacji niektórych Ojców Kościoła jest ona ikoną (obrazem) pierwszego przyjścia Chrystusa, czyli Jego Wcielenia z jasnym wskazaniem na wędrówkę ku wypełnieniu się czasów. Jest symbolem pielgrzymującego Kościoła. Wyraża ona również radosne wędrowanie na spotkanie z Panem, zgodnie ze słowami psalmu 122: „Uradowałem się, gdy mi powiedziano: «Pójdziemy do domu Pańskiego!»” (Ps 122, 1).

Podczas „procesji na wejście” intonuje się „śpiew na wejście”. Śpiew ten rozpoczyna celebrację, umacnia jedność zgromadzonych, wprowadza ich umysły w przeżywanie misterium okresu liturgicznego lub święta. Jest naszą wspólną modlitwą na początku Mszy Świętej.